

Ця скромна жінка не відзначена високими нагородами, не обіймає високих посад, але має незаперечні заслуги, як працівниця і як людина. У Івано-Франківській пасажирській вагонній дільниці пасажирського вагонного депо Чернівці, де вона працює провідницею, про неї кажуть, що "такі чесних, сумлінних, правдивих і працелюбних працівників нині треба ще пошукати". Стефанія Вітенко – донька, сестра, дружина, багатодітна мати, бабуся і разом із тим залізничниця у другому поколінні. Нині вона ділиться з нами своїми спогадами й роздумами про життя.

П'ятдесят років тому День залізничника святкували в першу неділю серпня. Саме того дня та ще й у сім'ї залізничників, Миколи та Софії Марусяків, я й народилась. Жартували, що "то, мабуть, буде залізничниця". Правду кажучи, залізнична професія в моїй родині вже тоді не була рідкістю. Крім батьків, на залізниці працював мамин брат із дружиною. До того ж у рідному селі Коршеві Коломийського району працівників магістралі досі дуже багато, мешкають мало не в кожній хаті. Зростаючи в такому оточенні, ми зі старшим братом Ярославом постійно чули розмови про залізницю і, наслідуючи дорослих, пов'язували з нею свої дитячі ігри. Поміж наших іграшок, пригадую, навіть був маленький паровозик.

Але дитинство сільської дівчини це не самі лиш забави, а й допомога батькам у веденні господарства. Ми змалку звикли до всієї роботи, треба ж бути підмогою для батьків. Поміж багатьох справ, довіряли мені й прасування батькової залізничної форми. Мені дуже подобався такий одяг, і я намагалась якнайстаранніше його випрасувати. Вочевидь виходило це в мене непогано, бо ніколи не отримувала від батька зауважень. Навпаки, були захоплення. Батько брав мене з собою на роботу в Івано-Франківську пасажирську вагонну дільницю, де працював провідником. Там усе викликало мій подив і захоплення. Не менш цікавими були й розповіді матері, яка працювала у вагонному депо Коломия. Залізниця подобалась мені щоразу більше, а дитячі ігри "в залізничників" ставали осмисленими.

Згодом я без вагань слідом за братом поступила в Чернівецький залізничний технікум. Обрала спеціальність "Промислове цивільне будівництво". З навчанням не мала жодних проблем. Вчилась із задоволенням, отримувала підвищену стипендію. Математику знала досить добре, і на прохання викладачки пояснювала її студентам інших груп. А поза тим ще разом із братом брала участь у художній самодіяльності – в ансамблі баяністів, хоч для дівчини це трохи незвично. Розпочалося це випадково. Викладач електрообладнання пасажирських вагонів Людмила Афанасіївна Соловйова підбирала студентів до ансамблю, шукала кандидатів із відповідною музичною освітою. Якимось чином вона

довідалась, що я закінчила музичну школу, і жодні мої відмовки не мали впливу на її рішення. Спочатку це заняття нас із братом не надто захоплювало, швидше навпаки, але згодом втягнулися, зацікавились і вже із задоволенням ходили на всі репетиції. Виступали у різних міс-

Кожен колектив був хороший, у кожному мала й маю друзів серед колег, але обставини склалися так, що доводилось змінювати місце праці насамперед для того, щоб приділити належну увагу дітям.

Кажуть, що сім'я – це "сім я". У мене саме так. Мої "сім я" – це

і одягнути їх як слід, і нагодувати... Не завжди кількість коштів відповідала потребам. Але хоч як було важко, ми намагалися не показувати того дітям, не хотіли, щоб це негативно вплинуло на їхній вибір чи позначилося на навчанні, адже завжди мріяли, щоб вони мали на-

Увечері, коли позаду численні денні турботи, я сідаю трохи повишивати – серветки, картини, рушники. Прикрашаю ними хату, щоб було затишно і в оселі, і на душі від цього візерункового розмаїття. Вишиваю сорочки для найрідніших, щоб були для них життєвими оберегами. Ще в ранньому дитинстві мама навчила мене класти стібчочок на стібчочок, виводячи хрестик. Отак досі люблю це заняття. Привчила до нього й доньок. Уміють вони і вишивати, і плести. Іванна особливо захопилась плетінням з бісеру. А ще мама навчила мене любити квіти. Не можу уваяти собі хату без них. Квітники надворі, вазонові квіти на підвіконнях – ростуть, цвітуть, тішать око, наче діти.

Мамина наука – на ціле життя. Пам'ятаю, як вона вчила нас із братом триматися разом, відповідально ставитися до всього, що робимо. А якщо потрібно вибирати чи допомогти комусь, чи вирішити якусь свою проблему, то неодмінно треба спішити на допомогу, відклавши свої справи. "Твоє потім саме вирішиться", – казала нам мама. Так ми й живемо з братом, всіляко підтримуючи одне одного, так навчаємо своїх дітей. Радію, що й мої діти дружні. Допомагають одне одному, гуртуються при кожній нагоді. Чи свято підходить, чи якась сімейна урочистість: швидко телефонують, домовляються, у кого випадає зміна – підмінюються на роботі, з'їжджаються до родинного дому. Гамірно в хаті, людно. Батько, я з чоловіком, діти, зяті й онуки та брат з сім'єю – всього 24 особи. Готуємо усе разом. Найбільше в нас люблять вареники з різноманітними начинками. Скільки їх наліплюємо для гостини ніколи не рахувала, але десь стільниць зо дві мусить бути. А поза тим, звичайно й інші страви. Сідаємо разом до столу, спілкуємось, жартуємо. Добре так у родинному колі, адже сім'я – це найцінніше, що є у людини. Її підтримка допоможе все пережити.

Ніколи не приховую свого віку. Навіщо? Скільки б літ не було – всі мої. Про якісь особливі дарунки не мрію. Найкращий дарунок – щастя моїх дітей. Але пам'ятаю, яку гарну несподіванку приготували мені діти на мої 45 літ. Вони самі заздалегідь запросили гостей, гарно і смачно накрыли стіл. Влаштували мені особливе свято, про яке я завжди пам'ятатиму.

Чи я щаслива? Подумайте самі: дружна сім'я, згуртована родина, що живе в любові й злагоді, повага друзів, усміхнені обличчя онуків... Хіба не так виглядає просте людське щастя? І хоча впала на нього тінь, бо за святковим столом на моє п'ятдесятиріччя бракувало моєї мами, яка відійшла у вічність, я всміхаюся, приховуючи сльози, бо знаю, що неня продовжує жити у кожному зі своїх нащадків, у серці кожного, хто її знав і любив. І це також щастя, щастя повноти любові, якій нема кінець.

Ольга ПАДКОВСЬКА
На фото: Стефанія Вітенко з чоловіком Михайлом, доньками Софією, Галиною, Іванною та сином Василем.
Фото з сімейного архіву (2002 р.)

Провідниця Стефанія ВІТЕНКО:

“Сім'я – це найцінніше, що є в людини”

цях Чернівців, навіть в обласному театрі імені Ольги Кобилянської.

Добре пам'ятаю початок трудового шляху, коли прийшла працювати на Прикарпатський радіозавод інженером із нормування праці й зарплати. Не все там співпадало з моїми уявленнями, але мені сподобалось. Насамперед сподобався колектив, доброзичливі взаємини. Всі свої обов'язки зразу ж зрозуміла і намагалась виконувати їх як слід. Проблем не виникало, навпаки вдалося завоювати повагу та довіру колег. Пригадую, як одного разу економіст робила звіт, перевірила все п'ять разів, але ніяк не сходилося. Я спробувала допомогти їй і вдалося знайти, де закралася помилка. Це була радість для нас обох. Вона тішилась, що проблема вирішилась, а я – що змогла стати у пригоді.

Пізніше були в моїй трудовій біографії й інші місця праці, а саме: Івано-Франківський локомотиворемонтний завод, КП "Дорресторан" станції Івано-Франківськ, і тепер, майже десять років, працюю провідником в Івано-Франківській дільниці пасажирського вагонного депо Чернівці.

чоловік Михайло і шестеро дітей: доньки Тетяна, Марія, Софія, Галина, Іванна і син Василь.

З коршівчанином Михайлом Вітенком (залізничником, працівником пасажирського вагонного депо Чернівці) ми побралися, коли мені було вісімнадцять. Тоді я ще навчалась у технікумі. Через пару років у нас народилась перша донечка. Потім – друга, третя, четверта... Разом із чоловіком ми виховували дітей, допомагали батькам, вели домашнє сільське господарство. Велика сім'я потребує великої оселі, тому в певний час ми розпочали будувати власне житло. Крім цього, чоловік ходив на роботу та й я намагалась поєднувати домашні обов'язки з професійними.

Чи було нам важко? По-всякому. Допомагали рідні. Діти піростали і також ставали нам надійною підмогою. Брат, який часто приїздить до нас, зі здивуванням запитував, коли я все встигаю і чи взагалі сплю хоч трішки. Я відповідала з усмішкою: "Та часом вдається виспатися".

Найважче ж було, коли чотири старші донечки одна за одною (а між ними по два роки різниці) вирушали здобувати професії. Хотілося

лежну освіту, бажану професію й хороше місце праці, жили у злагоді, єдності й достатку. У той період я особливо відчувала підтримку чоловіка. Допомагав по господарству брат і наші наймолодші діти (Іванна і Василь), а згодом вже й найстарша донька.

Нині старші доньки вже самостійні. Працюють, мають сім'ї. Тетяна, Марія й Софія – залізничниці (дві останні трудяться на тому ж підприємстві, де і я з чоловіком), Галина – вчителька в одному з сіл Коломийського району. Як кожна мати, я завжди радію, почувши гарний відгук про своїх дітей. Це значить, що моя мрія здійснилась. Щоправда, ще не повні, адже двоє дітей ще навчаються: Іванна – студентка Коломийського політехнічного коледжу, Василь ще школяр. Вони лише на шляху до реалізації своїх мрій та сподівань.

Коли мене запитують, як я все встигаю, то кажу, що я ж не сама. У мене он скільки помічників. Навіть тепер, коли поряд лише двоє – у всьому порядок. Вони лишень пошепочуться, розподілять, хто що робить, і все йде на лад. Та й старші допомагають, як і чим можуть...

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської залізниці та дорпрофсож
Реєстраційне свідоцтво
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАЩАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Кореспонденти:
Орися ТЕСЛЮК.....226-32-03
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Коректор Валентина СУГАК.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

Львівський
Залізничник

Адреса редакції: 79000
м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua

ГС ДТГО "Львівська залізниця"
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ "Експрес-Банк"

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 34 040.
Замовлення 1170.

Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети "Львівський залізничник".
Комп'ютерна верстка
Антон БІГЛЯРОВА ..... 226-38-15.

Склад редакційної колегії:
Ігор Паращак, Андрій Везденко, Орися Теслюк, Галина Квас, Олександр Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. При цитуванні посилання на газету "Львівський залізничник" обов'язкове.
Газету віддруковано у "Видавничому Домі "Високий Замок".